

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 75 Septembrie 2014

75. Ausgabe, September 2014

SFÂNTA EUHARISTIE SAU ÎMPĂRTĂȘANIA

Pr. Nicolae DURA

Omul – în calitatea sa de ființă vie și psiho-fizică – are trebuință de hrană și băutură. Pentru suflet are nevoie de hrănirea cea duhovnicească: credință, dragoste, rugăciune, fapte bune, iar pentru trup are trebuință de mâncarea cea de bucate și de apă. Însă cea mai aleasă hrană – sufletească și trupească – necesară creșterii noastre duhovnicești întru Hristos-Domnul nostru, dar și merinde pentru viața aceasta și pentru cea veșnică este după cuvântul Mântuitorului: „*Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu, adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru El*“ (Ioan 6,55-56). Primirea cu vrednicie a Sfintei Euharistii înseamnă „viață cu și în Hristos“. Tot Domnul Hristos ne-a asigurat că a venit în lumea aceasta, s-a întrupat, s-a făcut Om pentru noi, ca lumea: „*viață să aibă, și din belșug să aibă*“ (Ioan 10,10), deci noi – ca și creștini – suntem chemați la o viețuire integrală, deplină.

Această mâncare și băutură deosebită o numim Sfânta Euharistie, Împărtășanie sau Cuminecare. Aceasta este **Taina prin care, creștinii evlavioși, se împărtășesc sub chipul sau forma pâinii și a vinului de la prefacerea euharistică de la Sfânta Liturghie, cu însuși Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos.**

Această dumnezeiască Taină o avem ca moștenire scumpă lăsată nouă de Domnul Hristos. Ea a fost instituită de Mântuitorul la Cina cea de taină, când

a zis: „*Luați mâncați, acesta este Trupul Meu... beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor!*“ (Matei 26,26-27).

Aceste cuvinte dumnezeiești le auzim și le trăim pe piscul cel mai înalt al trăirii liturgice, în centrul Sfintei Liturghii. Sfânta Euharistie se săvârșește și se primește întru pomenirea morții și Învierii Mântuitorului nostru, dar ea nu este o amintire oarecare, ci este putere dătătoare de viață, potrivit cuvintelor dumnezeiești: „*dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață întru voi*“ (Ioan 6,53).

Fresca din altarul bisericii noastre, pictor V. Lefter

Sfânta Euharistie este o putere care ne ajută efectiv, ne întărește să biruim puterea păcatului precum citim cuvântul dumnezeiesc din ultima carte a Sfintei

Scripturi: „*și ei l-au biruit (pe cel rău) prin sângele Mielului*“ (Apocalipsa 12,11)

În Biserica Ortodoxă cea dintâi sau prima Împărtășanie (die erste Kommunion) se administrează direct cu Taina Sf. Botez și cu Taina Sf. Mir. Aceste trei taine au fost numite: tainele inițierii creștine. În Biserica Ortodoxă toți cei botezați sunt membrii deplin ai Bisericii lui Hristos.

Pregătirea potrivită și necesară pentru primirea Sf. Împărtășanie:

- înainte de Sf. Împărtășanie se cuvine să ne spovedim: „*oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să*

bea din pahar“ (1 Corinteni 11,27-28). Cu binecuvântarea duhovnicului, potrivit practicii din Biserica primară și îndrumării Părintelui nostru Mitropolit Serafim, creștinii evlavioși, care nu au păcate grele, se pot apropia la împărtășire de două trei ori cu o spovedanie. Sf. Ioan Damaschin îndemna: „*aceia ce au cugetul curat și dezlegare de la duhovnic, unii ca aceia de-a pururea să se apropie de împărtășire*“ (Proloagele). În deasa sau rara împărtășire „nu timpul decide, ci pregătirea ta interioară“, zicea Părintele Arsenie Papacioc. Această împărtășire este legată și întreține progresul duhovnicesc;

- copiii până la vârsta de 7 ani pot fi aduși direct la Sf. Împărtășanie;

- trebuie să postim măcar trei zile în afara Postului și o săptămână în timpul Posturilor de peste an, să ne iertăm cu toți ai noștri și să fim în liniște sufletească;

- femeile, în perioada curățirii lunare și 40 de zile după naștere nu vin să se împărtășească;

- citirea rugăciunilor pregătitoare pentru împărtășirea cu vrednicie;

- foarte importantă este împărtășirea la vreme de boală, pentru femei în timpul sfinte poveri a nașterii, iar pentru bătrâni la șase săptămâni sau mai des.

Cei ce au primit Sfânta Împărtășanie se cuvine să nu mai sărute icoane sau pe cineva, să nu scuipe pe jos și să aibă grijă îndeosebi ca nici un cuvânt de ocară, de blestem, de clevetire sau orice vorbire deșartă să nu spurce gura sa, pentru cinstirea dumnezeiescului Trup și Sânge pe care l-a primit în ea. Dacă primim Sfânta Euharistie cu pregătirea corespunzătoare, ea devine în noi putere, lumină și bucurie, alt fel ea devine în noi foc, tulburare, neputință, boală și moarte (1 Cor. 11,30).

Nimeni nu se poate împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului după bunul plac, ci doar cu încuviințarea și binecuvântarea duhovnicului. De la împărtășire sunt **amânați** cei care au savârșit păcate grele (lepadare de credință, ucideri, desfrânare, furturi și hoții, cei ce umblă cu farmece sau vrăji și descântece) precum ne învață Sf. Nichifor Mărturisitorul și îndrumările din Molitfelnic la învățătura pentru canoanele de spovedanie. Nu se poate da Sfânta Împărtășanie nici bolnavilor căzuți în stare de inconștiență, nesimțire sau celor ieșiți din minți.

Sfânta Împărtășanie este centrul și temelia vieții duhovnicești, dar ea este pregătită, primită și susținută prin rugăciune și prin citirea sau ascultarea cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta se cuvine să înțelegem chiar din alcătuirea Sfintei Liturghii: acolo ne rugăm, ascultăm Apostolul, Evanghelia, predica, și ne împărtășim. Liturgia ne învață că trebuie să fie și să păstrăm o împreună lucrare armonică între cele trei elemente: rugăciune, ascultarea cuvântului divin și împărtășanie.

Pentru primirea Sfintei Împărtășanii trebuie o pregătire deosebită. ***Dacă n-ai haina de nuntă... Scriptura spune că te leagă și te dă afară.*** Deci trebuie să fii pregătit cu haina sufletului și a trupului.

Dacă ai această atitudine față de Dumnezeu cu adevărat și te gândești la importanța acestui fapt, atunci ești bun de împărtășit mai des. A te împărtăși este un eveniment, o realitate extraordinară – mai mare decât a te împărtăși nu exista nimic în viața creștinului cu Dumnezeu – nu te duci nepregătit sau din obișnuință. Prin dumnezeiasca Împărtășanie Hristos-Domnul nostru vine la noi, se sălășluiește în alcătuirea și-n făptura noastră. „*Iată sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacurilor!*“ (Matei 28,20) ne-a asigurat Mântuitorul înainte de înălțarea Sa la cer. Ne împărtășim ca să fim mereu împreună cu El. Sub această formă Hristos este real prezent cu noi și în întreaga istorie a umanității. A te împărtăși cu Trupul și Sângele Mântuitorului înseamnă să fii una cu El, să fii cu adevărat un împlinitor al cuvintelor Lui și să recunoști cu adevărat că ai părăsit drumul păcatelor și urmezi să trăiești pe cărarea mântuirii.

Creștinii evlavioși și practicanți ne împărtășim cu Sfânta Euharistie „*cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste*“ ca să o primim „spre sănătatea sufletului și a trupului, spre bucurie și spre veselie... spre iertarea păcatelor și spre viața de veci“. După primirea Sf. Împărtășanii ne păstrăm pacea lăuntrică și citim rugăciunile rânduite.

FAMILIA ÎN CONTEXTUL EUROPEAN ACTUAL*

Alegerea temei arată înainte de toate grija, responsabilitatea, prețuirea și mai ales sprijinul pe care Biserica le acordă familiei, care trebuie să facă față astăzi multiplelor provocări, dar și multiplelor crize din societatea europeană actuală. Pentru că, atât în România, cât și în întreaga Europă, familia creștină se confruntă cu criza economică (sărăcie, șomaj, nesiguranța zilei de mâine, emigrația ș.a.), cu criza morală (libertinajul, avortul, divorțul, abandonarea copiilor, violența domestică, delinquența juvenilă, traficul de ființe umane ș.a.), și cu criza spirituală (sectarismul, fanatismul, prozelitismul religios ș.a.).

De asemenea, familia se găsește într-o situație fragilă și dificilă, deoarece modelul însuși al familiei tradiționale este considerat de unii ca fiind învechit sau perimat. Trăim într-un context dominat de o

mentalitate individualistă și secularizantă, care nu căută sfințirea vieții prin rugăciune, nașterea de copii și creșterea lor în credința creștină.

Astăzi crește numărul celor care tratează căsătoria ca fiind un simplu contract sau parteneriat între două persoane de gen diferit sau de același gen. Însă parteneriatele sociale sau de conviețuire între persoane nu pot fi asimilate familiei tradiționale și orice atentat la identitatea tradițională a acesteia constituie o inovație artificială care nu poate purta numele realității naturale de care se îndepărtează. Prin urmare, diluarea valorilor familiale tradiționale sau înlăturarea diferențelor între această familie și alte tipuri de uniuni, în numele drepturilor omului și al egalității, subminează familia naturală ca temelie a societății umane. De aceea, familia tradițională are dreptul și datoria de a-și proteja propria identitate, demnitate și continuitate.

Reflectând la situația actuală de criză a familiei, trebuie să nu uităm că familia este mai întâi de toate un dar al lui Dumnezeu-Creatorul pentru umanitate. Deși a trecut prin multe încercări și pericole abătute asupra societății umane, totuși familia a fost instituția cea mai stabilă a umanității, asigurând continuitatea acesteia în istorie.

În al doilea rând, trebuie să susținem efortul Bisericii de a apăra familia naturală, tradițională, universală și de a rezista în fața unor „modele” noi de familie, care consideră că uniunea firească bărbat-femeie ar fi doar un model printre altele.

În al treilea rând, este necesară intensificarea cooperării dintre Biserică și Stat în toate domeniile care privesc importanța socială, educațională și culturală a familiei, deoarece matricea creștină a Europei este parte constitutivă a identității ei, chiar dacă aceasta este uneori ignorată azi.

În al patrulea rând, Uniunea Europeană trebuie să sprijine mai mult familia, deoarece diminuarea natalității, îmbătrânirea populației, instabilitatea familiei, abandonul copiilor și șomajul tinerilor au un impact negativ spiritual, social și economic asupra Europei în ansamblul ei.

Ajutorarea familiilor în depășirea crizelor de azi și sprijinirea cuplurilor tinere căsătorite trebuie să constituie o prioritate permanentă a politicii sociale europene.

Familia însăși este o valoare capitală pe care Europa trebuie să o apere și să o promoveze, ea fiind temelie existenței și continuității societății europene, sufletul ei și speranța ei.

Ideea genială, de altfel, a părinților fondatori ai Europei unite, ca fiind o «mare familie europeană» ne îndeamnă să afirmăm că fără familia naturală sau tradițională europeană nu poate fi promovată existența însăși a Uniunii Europene ca fiind o familie mare de cetățeni europeni din popoare diferite, bazată pe responsabilitate, respect reciproc, fidelitate și solidaritate, unitate și speranță.

Este semnificativ faptul că, pentru noi creștinii, termenii esențiali ai vieții spirituale a Bisericii ca: părinte, fiu și fiică, frate și soră sunt

preluați din familia conjugală naturală, mai ales în terminologia paulină și ioaneică a Noului Testament.

Fundament al existenței, stabilității și continuității societății europene, al maturizării iubirii părinților și al bunei educații a copiilor, al sănătății spirituale și al prosperității materiale, familia umană naturală nu poate fi înlocuită cu niciun substitut sau model artificial. Totodată, familia nu poate fi redusă doar la aspectele ei biologic, juridic, psihologic, sociologic sau economic, deoarece ea este mai mult decât toate acestea laolaltă și le transcende. Pentru tradiția creștină și pentru toate religiile monoteiste, familia este o realitate sacră, o împlinire a ființei umane în starea de comuniune de iubire generoasă, având vocația sfântă de a fi conlucrare vie a omului cu Dumnezeu-Creatorul vieții naturale terestre, pentru a dobândi viața eternă, cerească, în iubirea eternă a lui Dumnezeu.

*Din cuvântul Preafericitului Părinte DANIEL, la deschiderea întrunirii Comitetului Reprezentanților Bisericii Ortodoxe pe lângă Uniunea Europeană, București, 16 mai 2014

SFÂNTUL VOIEVOD CONSTANTIN BRÂNCOVEANU 1688 - 1714

Pr. Emanuel NUTU

Se împlinesc în acest an trei veacuri de la martirizarea domnitorului Constantin Brâncoveanu, a fiilor săi Constantin, Ștefan, Radu și Matei și a sfetnicului domnesc Ianache Văcărescu. Pentru a înțelege mai bine rolul Sfinților Martiri Brâncoveni în cultura și spiritualitatea românească, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române le-a dedicat acest an, astfel încât, prin articolele scrise, prin conferințele și sesiunile științifice referitoare la viața lor, să primim îndemnul de a-i cinsti și de a le urma pilda vieții.

Urmând câteva date biografice, decoperim că în anul 1654, la Brâncoveni (astăzi județul Olt), în casa boierului Matei „Papa” Brâncoveanu și a Stancăi Cantacuzino, sora domnitorului muntean Constantin Șerban Basarab, se naștea pruncul Constantin, viitorul domn martir. La vârsta de doar un an, Constantin Brâncoveanu a rămas orfan de tată, de educația lui ocupându-se unchiul său, stolnicul Constantin Cantacuzino, un dascăl deosebit, cu o cultură aleasă, formată în marile capitale din Orient și Occident. A fost iubit și apreciat și de unchiul său, domnitorul Șerban Cantacuzino (1678-1688), care-l vedea drept vrednic urmaș la domnie. De la vârsta de 19 ani, începe a urca pe treptele administrației țării și a ierarhiei boieresti, prima funcție publică fiind de postelnic. Se căsătorește cu Marica (Maria), fiica lui Neagu postelnicul din Negoști cu care va avea 11 copii. La numai 25 de ani ajunge mare agă, primind încrederea domnitorului Șerban Cantacuzino, unchiul său. Așa se face că în decurs de nouă ani a ajuns la funcția de mare logofăt (întâiul boier din divan și cel care conducea cancelaria domnească), funcție care l-a surprins în momentul morții unchiului său, Șerban Cantacuzino la 29 octombrie 1688.

În Letopisetul Cantacuzinesc citim că „aflând de moartea domnitorului (Serban Cantacuzino), întreg Sfatul domnesc s-a adunat la Mitropolie pentru a-i alege urmașul la tronul Țării Românești....atunci boierii au făcut sfat și au ales dintru dânșii pre un boieriu anume jupan Costandin Brâncoveanu, marele logofăt, de-l rădicară să le fie domn, că-l știia că iaste înțelept și să trăgea din odraslă domnească“. După acceptarea tronului, a urmat imediat ceremonialul înscăunării noului domnitor în catedrala țării, punându-se început noii domnii prin rugăciuni înălțate în biserică și cu binecuvântarea arhierelui - o domnie de 26 de ani într-un context istoric și politic foarte complicat, într-o perioadă în care trei mari Puteri se luptau pentru supremație. Imperiul Otoman dorea să-și păstreze aria de influență în sud-estul Europei, în timp ce austriecii și rușii emiteau pretenții asupra teritoriilor aflate în zona de graniță. Dar, printr-o diplomatie exemplară, Constantin Brâncoveanu a reușit să păstreze o relație echilibrată cu cele trei Puteri, domnia sa fiind reconfirmată de mai multe ori, iar țara ferită de razboaie și pârjol.

Brâncoveanu și-a dorit pace în țară, pentru că țelul său era să o înflorească prin cultura și arta care-și aveau la bază credința în Dumnezeu și dragostea de neam. Înconjurându-se de oameni învățați și iubitori de cultură, precum Sfântul Antim Ivireanul, reușește să introducă în Biserică și administrație limba română, susținând totodată și lupta românilor transilvăneni pentru păstrarea credinței și a legii strămoșești. A continuat cele două mari proiecte ale lui Șerban Cantacuzino: Biblia de la 1688 și Academia Domnească, a ridicat Mănăstirea „Sfântul Sava“ din București și a transformat-o în universitate iar paralel cu Academia de la Sfântul Sava a deschis și alte școli, în incinta unor mănăstiri, în care se predă în slavonește și românește. În câteva mănăstiri a pus bazele unor biblioteci renumite cu lucrări procurate în mari centre culturale din Apus, tipărite în limbi clasice sau de circulație, în diferite epoci. A sprijinit și ocrotit oamenii de cultură - acum au trăit la București numeroși învățați străini greci și de alte neamuri, fie reprezentanți ai culturii italiene, fie ai celei grecești, toți sprijiniți material de domnul român. A fost un mare ocrotitor al tiparului. De aceea, l-a adus în țară pe Antim Ivireanul, un călugăr georgian foarte cultivat. Acesta a ajuns mitropolit al Țării Românești și unul

dintre cei mai mari organizatori de tipografie pe care i-am avut. Astfel, s-au înființat câteva tipografii noi: la Buzău în 1691, la Snagov după 1694, la Râmnicu Vâlcea în 1705, la Târgoviște în 1708, tipografii în care s-au tipărit diferite cărți de slujbă, de teologie, de învățătură, de combatere a învățăturilor eretice, toate în limbile română, greacă, slavonă și chiar arabă. Cele peste șazece de cărți tipărite de Antim Ivireanul, la care se adaugă cele aproximativ cincisprezece de la Buzău, reprezintă o perioadă de maximă înflorire a tiparului, aceasta fiind urmare directă a sprijinului generos al domnitorului dornic de a aduce lumina învățaturii poporului pe care-l conducea.

Brâncoveanu face din domnia lui o epocă de glorie, și aceasta nu numai pentru propriul său popor și pentru Biserica Românească, dar și pentru întreaga Ortodoxie și astfel capătă aureola unei mari personalități, dotată cu un deosebit simț artistic, dornică să lase posterității o moștenire aleasă, menită să exprime gustul de frumos al său și al unui întreg popor. A inventat chiar un stil - stilul brâncovenesc - pe care l-a făcut cunoscut în primul rând prin bisericile ctitorite.

A fost mare ctitor de biserici și mănăstiri și amintesc doar câteva, ale căror prag ar trebui trecut de toți, pentru că aduc pacea divină și frumosul

brâncovenesc în suflet: încă înainte de a ajunge domn a zidit două biserici, una la Potlogi și alta la Mogoșoaia, lângă București; în vara anului 1690 a pus piatra de temelie a celei mai de seamă din ctitoriile sale, mănăstirea Hurezi sau Horezu, cu hramul „Sfinții împărați Constantin și Elena“, cu ziduri și turnuri de apărare, cu numeroase clădiri în incintă; mai ctorește Mănăstirea Surpatele, Mănăstirea Polovragi și Mănăstirea Turnu din Targșoru Vechi, Prahova; în București a ctitorit trei biserici, tot pe locul unora mai vechi: biserica Sfântul Ioan cel Mare sau Grecesc, biserica mănăstirii Sfântul Sava, ambele demolate în secolul al XIX-lea, și biserica mănăstirii Sfântul Gheorghe Nou, existentă și azi, în centrul Capitalei, restaurată în zilele noastre. În această biserică au fost depuse și osemintele ctitorului.

În afară de aceste mănăstiri și biserici zidite în întregime de binecredinciosul domn, a mai făcut o seamă de îmbunătățiri și refaceri la multe altele, ca mănăstirile Cozia, Arnota, Bistrița, Polovragi, Strehaia, Sadova, Gura Motrului, Dealu, Snagov,

Fresca din biserica noastră, pictor V. Lefter

bisericile Domnească, Sfinții Împărați Constantin și Elena și Sfântul Dumitru, toate din Târgoviște, etc.

În Transilvania a zidit o biserică în Făgăraș, alta în Ocna Sibiului, precum și renumita mănăstire Sâmbăta de Sus; în Constantinopol a zidit biserica Sfântul Nicolae din cartierul Galata, la mănăstirea Sfântul Pavel din Muntele Athos a făcut un paraclis și o trapeză, la Ismail, dincolo de Prut, a ridicat o biserică cu hramul Sfântul Gheorghe. Cele mai importante monumente de arhitectură laică construite de către Sf. Constantin Brancoveanu sunt palatul de la Mogosoaia, palatul domnesc de la București (astăzi dispărut) și palatul de la Potlogi.

Starea de maximă înflorire bisericească și cultural-artistică din Țara Românească s-a sfârșit odată cu înlăturarea din scaun a lui Constantin Brâncoveanu. Numeroase denunțuri și intrigi ale dușmanilor săi la Constantinopol, faptul că în cursul războiului ruso-turc din 1711 (Stălinesti) unul din boierii săi a trecut de partea rușilor, dar și baterea unei monede proprii sau bogăția materială adunată de-a lungul anilor, i-au făcut pe cărmuitorii turci să-l bănuiască de „necredință” față de ei și să-l înlăture din scaun. Dus la Istanbul împreună cu familia sa și o parte din averi - încă din martie 1714, în săptămâna Patimilor - au fost aruncați în cunoscuta închisoare a celor șapte turnuri (Edicule). În timp ce se aflau în închisoare, li s-a promis că vor scăpa cu viață dacă vor accepta religia islamică, propunere pe care evlaviosul domn a respins-o cu hotărâre.

În ziua de 15 august 1714 la praznicul Adormirii Maicii Domnului, tocmai când domnitorul împlinea șaiszeci de ani, au fost duși cu toții spre locul de osândă. Sunt dramatice toate amintirile lăsate de cei prezenți la această înfricoșătoare scenă, de o cruzime rar întâlnită. Am ales-o pe cea a Plenipotențiarului venețian la Țarigrad, Andrea Memno, care în scrisoarea sa către dogele Veneției, a redat îndemnul înăbușit de credință al bătrânului Brâncoveanu, amenințat cu securea deasupra capului, la porunca sultanului Ahmed: „Fiii mei! Iată, toate avuțiile și tot ce am avut am pierdut; să nu ne pierdem însă și sufletele! Stați tare și bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă de moarte...nu vă mișcați, nici vă clătiți din credința cea pravoslavnică pentru viața și lumea aceasta”. Mai departe descrie dramatismul scenei la care participau multe de oficiali la Poarta Otomană: "Când gâdele ridică securea la capul feciorului celui mai tânăr al domnului, Beizadea Mateiaș, acesta se îngrozi de spaimă; sârmanul copilăș, văzând atâta sânge de la frații lui și de la Văcărescu, se rugă de sultan să-l ierte, făgăduindu-i că se va face turc. Însă părintele său, domnul, al cărui cap căzu în urmă, înfruntă pe fiul său și zise: «Mai bine să mori în legea creștinească, decât să te faci păgân, lepădându-te de Iisus Hristos pentru a trăi câțiva ani mai mult pe pământ!» Copilașul ascultă și ridicând capul, cu glas îngeresc zise gâdelui: «Vreau să mor creștin. Lovește!» În urmă, ucise și pe Brâncoveanu.” Astfel au primit cununa muceniciei, mai presus de cea a

domniei, cunună care-i duce în slava și bucuria veșnică a Preasfintei Treimi.

Un grup de pescari creștini a găsit trupurile aruncate cu mare și le-au îngropat în mănăstirea grecească din insula Halki. Doamna Maria, fiicele, ginerii și nepoții, care au scăpat cu viață, au fost închiși într-o cetate din Asia Mică, de unde s-au putut reîntoarce în țară abia după doi ani. În 1720 doamna Maria a reușit să aducă în ascuns rămășițele pământești ale domnitorului martir, pe care le-a îngropat în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa. Deasupra mormântului a așezat o candelă, având o inscripție care consemna aceste lucruri.

Între sfinții români care și-au trăit viața după rânduiala lui Dumnezeu, jertfa domnitorului Țării Românești Constantin Brâncoveanu, și a fiilor săi, prin care au pecetluit cu sângele lor întreaga activitate în slujba lui Hristos și a aproapelui, oferă un strălucit exemplu de dragoste martirică pentru Hristos, de prețuire a familiei creștine și a credinței noastre strămoșești.

Să nu uităm că toți suntem chemați la sfințenie!

IUBIREA LUI BRÂNCOVEANU

de Ioan ALEXANDRU

Las pe pământ cetăți și catedrale
Dar cerurile-n ce mă vor primi
Să nu vin la Tine cu mâna goală
Îngăduie-mi pruncii-a mă jertfi.

Va curge sângele sfințind a mea lucrare
Va închea tot ce am sfințit
Acoperișele de plumb ocrotitoare
Vor nimba un neam fără sfârșit.

La Hurezi când pus-am temelie
Din pronaos am început-o de la mormânt
Locul spre slăvi s-ajungă ctitorie
Îi mai lipsea o jertfă pe pământ.

ÜBERGABE DER ST. ANTONIUSKIRCHE AN DIE RUMÄNISCHE ORTHODOXE KIRCHE

Pr. Ioan MOGA

Am Ostermontag, den 21. April 2014, im Rahmen einer feierlichen Zeremonie hat Kardinal Christoph Schönborn die Schlüssel der Antonskirche in der Pouthongasse 16 im 15 Wiener Bezirk an den rumänisch-orthodoxen Metropoliten für Mitteleuropa, Serafim Joantă, übergeben.

Ebenso überreichte der Wiener Erzbischof der rumänischen Gemeinde einen Messkelch und betonte dabei die schon seit Kardinal König bestehende Verbundenheit zwischen der Wiener Erzdiözese und dem Rumänischen Patriarchat.

Der rumänische Metropolitan betonte in seiner Danksprache die ökumenische Tragweite dieser Geste, mit folgenden Worten:

„Es ist heute ein sehr besonderes Moment, das wir erleben dürfen: die vor etwa 120 Jahren gebaute Kirche St. Anton wird durch den Segen Ihrer Eminenz und durch die Offenherzigkeit der hiesigen römisch-katholischen Gemeinde und Ihres Pfarrers an die Rumänische Orthodoxe Kirche übergeben. Dieses Moment hat sicherlich auch etwas Schmerzhafte an sich, vor allem für die Gläubigen, die diese Kirche jahrzehntelang kennen und pflegen. Zugleich zeigt aber die gefundene Lösung, wodurch die römisch-katholischen Gläubigen nach wie vor hier die Möglichkeit für liturgische Feier haben werden, dass es nicht nur ein Loslassen ist, sondern auch ein Weitergehen. Dass die orthodoxen Rumänen eine weitere Gottesdienststätte gebraucht haben, zeigt es schon die Tatsache, dass sonntags sowohl hier als auch in Simmering die Kirchen voll sind.“

Diese Lösung wird zugleich auch eine Annäherung vor Ort zwischen unserer zwei christlichen Traditionen ermöglichen. In der Ökumene brauchen wir mehr denn je diese Begegnung vor Ort, denn nur ein tieferes gegenseitiges Kennenlernen kann auch zur vollendeten Gemeinschaft führen.

Ich persönlich, die rumänischen Priester in Wien und vor allem die vielen unseren Gläubigen die in St. Anton ein neues liturgisches Zuhause gefunden haben, sind erfüllt von tiefer Dankbarkeit. Wir gedenken mit Ehrfurcht den Stifter dieser wunderschönen Kirche und wir werden immer in unseren Gottesdiensten für sie beten. Wir danken den Gläubigen der St. Antons-Pfarre, insbesondere der sog. Zukunftsgruppe, die diesen Prozess mit Vertrauen und großer ökumenischer Offenheit begleitet haben. Wir danken auch Pfarrer Martin Rupprecht, der durch seinen unermüdlichen Einsatz, es möglich gemacht hat, dass das, was im Sommer letztes Jahr noch ein Traum war, wirklich wurde. Wir danken natürlich auch der Erzdiözese Wien und vor allem Ihnen, Erzbischof Christoph, dass Sie die liturgisch-räumliche Not der vielen orthodoxen Rumänen in Wien erkannt haben und dieses Projekt unterstützt haben.“

Ebenso würdigte Metropolit Serafim den Einsatz des rumänisch-orthodoxen Bischofsvikars Nicolae Dura und dessen mehrjährige Tätigkeit als Vorsitzender des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich, aber auch das Engagement des neuen rumänisch-orthodoxen Seelsorgers der Antonskirche, Ioan Moga, für den orthodox-katholischen Dialog. Der Metropolit schenkte dem Wiener Erzbischof eine Auferstehungsikone und den beiden Hauptlaienvertretern der katholischen Antonspfarre jeweils eine in Rumänien handbemalte Gottesmutterikone.

An der Übergabe nahmen u.a. die rumänische Botschafterin, Frau Silvia Davidoiu, orthodoxe und katholische Geistliche, sowie zahlreiche Gläubigen der beiden Gemeinden teil. Die Zeremonie wurde durch den Chor der rumänisch-orthodoxen Kirche „Hl. Andreas“ in Simmering musikalisch begleitet.

Die Antonskirche wurde durch einstimmigen Beschluss des Pfarrgemeinderates und nach

Zustimmung der zuständigen Gremien der Erzdiözese Wien an die Rumänische Orthodoxe Pfarrgemeinde Wien verkauft. Der rechtliche Akt erfolgte im Mai 2014, einige Wochen nach der symbolischen Übergabe.

Für die rumänischen orthodoxen Gläubigen steht die Kirche unter dem Schutz des Hl. Antonius des Großen (4. Jh.), des sogenannten „Vaters“ des christlichen Mönchtums, und des jüngst heiliggesprochenen Metropoliten von Transsylvanien Andrei Saguna (19. Jh.), der zeit seines Lebens mit Wien sehr verbunden war. Er hat als Bischof die Rolle der Bildung, der Laien und des Dialogs in der Kirche stark betont.

LIEBE GEMEINDE VON ST. ANTON!*

Pfarrer Martin RUPPRECHT

Nun dürfen wir jede Woche die liebevolle neue Gestaltung nach orthodoxer Tradition miterleben. Die Kerzennische wird unserer Kirche gut tun, da weniger Ruß ins Kirchenschiff gelangt. Die vielen Ikonen zeigen die östliche Tradition des Christentums: Was viele Pilger auf Reisen in Rumänien, in Griechenland, der Türkei, Zypern, in Israel oder in anderen Ländern mit orthodoxer Tradition bewundern konnten, wird uns allen plötzlich ganz nahe gebracht. Das ist eine Chance, den Wind des Hl. Geistes mit dem anderen „Lungenflügel“, wie es Papst Johannes Paul II. genannt hat, einzusatmen.

Für die Leitung der Gemeinde St. Anton habe ich nun Kaplan Mag. Gerhard Höberth als hauptverantwortlichen Seelsorger bestimmt. Er wird mit dem Pfarrgemeinderat und weiteren bestellten Mitgliedern die Gemeinde in die Zukunft führen. Der Gemeindetag im September hat erneut gezeigt, dass sich St. Anton mit ihrem ganz eigenen Charisma für die Menschen in der neuen Pfarre einbringen kann. Die Wüste der Großstadt lechzt geradezu nach solchen Oasen des Gebetes, der inneren Einkehr und des Dienstes (Psalm 42,2).

Möge uns Gott die Gnade dazu geben!

*Aus dem Pfarrblatt: „Grüß Gott“!

O exemplificatoare experiență trăită la sfânta Înaltare

După o spovedanie, o bătrânică gârbovă, slăbităși umilă (Valeria Munteanu), însoțită de nora ei,

înainta cu pași foarte nesiguri și ajutată, spre preotul de la care trebuia să primească sfânta împărtășanie în Biserica Sf. Antonie și Andrei Saguna din Viena. Si, mai apoi s-a îndreptat spre unul din copii, pe nume Stefanel Levici, obisnuit și cunoscut de credincioși și care este mereu însoțitor în Altar.

Si aici începe de fapt impresionabilul: copilul a ales atent bucățile de anafură, întârziind puțin, adăugând: “poate că dânsa nu are dinți buni și atunci am ales bucățile fără coajă.”

Vârsta copilului, agerimea minții și atitudinea m-a dus cu gândul la îngeri... și a provocat izvor de lacrimi și o veșnică admirație.

Cred că ce este mai sus scris, ar putea fi o adevărată lecție de viață pentru copii dar deopotrivăși pentru adulți și în această idee un mic articol în ziarul bisericii.

DEPRESIA ȘI OMUL DE AZI*

Părintele Pantelimon, M-rea Oașa

O lume atinsă de depresie e o lume lipsită de bucurie și dragoste. E o lume alienată și însingurată, o lume urâtă, care și-a pierdut reperele, în care s-a pierdut dimensiunea

verticală și în care omul se desfășoară numai pe orizontala existenței, într-o diversitate infinită și goală. E o lume care nu mai are nimic de spus. O lume goală de Dumnezeu, în care bucuria e confundată adesea cu plăcerea. Or, bucuria adevărată ține de resorturi mult mai profunde, e împlinirea deplină a rostului tău ca om și e strâns legată de înaintarea în viața spirituală. Depresia apare atunci când oamenii nu-și înțeleg destinul, menirea lor pe acest pământ.

Singurul sens al vieții e mântuirea. Doar că oamenii cred adesea că mântuirea e ceva ce ni se dă în urma unui verdict final, dacă am făcut niște fapte bune. Mântuirea e fericirea, e raiul. Raiul nu e un loc. Raiul e starea de relație cu Dumnezeu, care se trăiește încă de aici, de pe pământ. E greu să iubești o idee. De aceea Dumnezeu s-a făcut om, ca să ne învețe că îl putem iubi, iubindu-i pe cei de lângă noi. Mântuirea e dinamica acestei relații de iubire, cu toate suferințele și coborâșurile ei. Nimeni nu se poate împlini în afara iubirii, în afara unei relații. Oamenii uită că Dumnezeu nu este singur, Dumnezeu este o relație (o treime), iar noi suntem făcuți după asemănarea lui. Bucuria se cere împărtășită, nu se trăiește în singurătate. De aceea se spune că *cea mai mare fericire e să iubești și să fii iubit*.

Sunt mulți cei care vin să-și găsească liniștea la mănăstire, dar asta nu înseamnă că își deschid sufletul foarte ușor. Îi recunoști după chip. Un om nefericit e un om fără strălucire în privire. E apăsător, gârbovit, întunecat și agresiv, adesea. Când e nemulțumit de el însuși, omul e agresiv. E ca o fiară rănită, care suferă, e periculoasă și nu te lasă s-o ajuți. Dar de cele mai

multe ori, în spatele violenței se ascunde nu răutate, ci suferință.

Depresia e o stare de cădere. Apare dintr-o lipsă de împăcare a sufletului cu sine, cu Dumnezeu sau cu oamenii. E o stare de conflict, de ruptură interioară, între suflet și intelect. O lipsă de echilibru. Depresia înseamnă, în primul rând, o lipsă de dragoste... De aceea, nu se poate scăpa de depresie fără acea iubire necondiționată, care nu pretinde nimic în schimb, care nu te judecă și nu te acuză, ci te primește și te odihnește. Ar trebui să fim noi înșine Dumnezeu unii pentru ceilalți, să-i odihnim și să le dăm încredere și adăpost, ca un refugiu pe munte, în timp de furtună. Să-i protejăm și să le fim casă. Când îl hrănești pe celălalt, îl hrănești, de fapt, pe Dumnezeu, când îl îmbrățișezi, el se îmbracă cu tine și nu-i mai e frig. Când îi vorbești, se încălzește la vorbele tale. Iubirea e singura scăpare. Am întâlnit oameni care și-au depășit stări vecine cu patologia. Nu erau împăcați, fiindcă nu puteau să ierte, iar starea aceea de neiertare îi măcina, îi deconstruia lăuntric. Când au reușit să ierte, să se împace, să-i primească pe cei care le-au greșit în inima lor, și-au revenit spectaculos. Trebuie doar să ai răbdare. Numai intrarea într-o relație de iubire cu ceilalți poate să astâmpere setea omului. Dar pentru asta trebuie să scape de obsesia sinelui...

În spatele multor căutări ale omului se ascunde, de fapt, nevoia lui de divinitate. Oamenii tânjesc după starea de Dumnezeu. Suferă din cauza neputinței lor, simt că ar putea fi mai mult decât sunt. Dar acest mult mai mult îl transferă în afara lor, în loc să-l acumuleze interior. Tind să aibă în loc să devină. Tind să stăpânească, în loc să dăruiască. Orientată greșit, spre valorile lumii acesteia, tânjirea aceasta începe să se amestece cu frustrarea, fiindcă lucrurile finite nu pot satisface sufletul.

Nu ai cum să ajungi la starea de bine fără o lucrare spirituală. **Bucuria** nu vine decât de la izvorul bucuriei, care e Dumnezeu, nu **vine** decât **din trăirea iubirii**. Dar pentru asta, trebuie să ne curățăm ochii și să vedem în celălalt chipul lui Dumnezeu. Să trecem de negativele lui (căci negativele nu țin de profunzimea ființei, ci sunt un accident în ființa lui) și să privim mai adânc... Devenirea noastră ca ființe umane este imposibilă fără dragostea celorlalți. Fiecare om revelează în noi un alt mod al nostru de a fi în lume. Putem fi în foarte multe feluri, în funcție de câte relații profunde activăm în noi. Abia prin trăirea relației ne revelăm pe noi înșine și înaintăm spre chipul nostru adevărat, care e nepuizabil, care e Dumnezeul din noi. Dar din păcate, activăm unul în celălalt doar 1 % din cât am putea. Trăim o formă foarte diminuată a noastră. Suntem foarte zgârciți cu noi, nu ne dăm dreptul la viață, la devenire. Nu ne iubim îndeajuns. Lumea adevărată e cea pe care a făcut-o Dumnezeu, nu cea artificială, pe care a creat-o omul. La oraș, în spatele atâtor interfețe de comunicare, s-a pierdut frumusețea vieții, acea frumusețe ritualică din comportament, din gesturi și din cuvinte, prin care îl cinsteai pe cel de lângă tine. A fost înlocuită de mult tupeu și de multă îndrăzneală. Țăranul știa să încarce

totul de frumusețe și de sens, până și hainele pe care le îmbrăca. Fiecare cusătură avea o semnificație. Și unealta îi era înfrumusețată. Iar dacă se ducea pe câmp, cânta, să-și facă munca mai plăcută. Azi, omul nici de munca lui nu se mai bucură, fiindcă pentru el e doar mijloc de a strânge bani. Munca nu-i mai aduce bucurie, nu mai e mijloc de devenire spirituală. Utilitarismul acesta, atât de pregnant la oraș, a făcut să se piardă dimensiunea spirituală a vieții. S-a pierdut misterul din creație, din relație, nu mai vedem taina celui alt, îl privim doar din perspectiva eficienței și a exploataării.

Fiecare din noi se poate ridica deasupra vieții, dacă încarcă de sens tot ceea ce face, dacă prin tot ceea ce face se apropie de Dumnezeu. Prin iubirea pe care o purtăm. Trebuie umplute de prezență, de sens, de mister, de frumusețe și de bucurie.

Fericirea vine singură. Și vine ca un dar pentru cei care știu să-l caute pe celălalt și pe Dumnezeu. Toate aceste piscuri înălțătoare de fericire, care apar fulgurant în timpul vieții, sunt niște trepte intermediare. Sunt o odihnă, o răsplată după fiecare treaptă urcată, după care nu avem voie să ne oprim. În umbra lor, însă, Hristos ne dăruiește o pace "pe care nimeni nu o va lua de la noi". Ne dăruiește liniștea și bucuria aceea constantă, care ne descătușează și ne face liberi.

POMENIRE MIHAI EMINESCU 125 de ani într-o nemurire

Duminică 15 iunie – la împlinirea a 125 de ani de la trecerea poetului nostru național într-o nemurire – s-a săvârșit un act de pomenire și reamintire despre marele Mihai Eminescu. După Sfânta Liturghie săvârșită în Biserica Sf. Ap. Andrei din Viena s-a săvârșit pomenirea lui Eminescu la statuia așezată în fața bisericii noastre.

După cântarea imnelor naționale ale Austriei și României, de către fanfara Comunității Elim din Viena și după dangătul lin al clopotelor din turnul bisericii noastre s-a săvârșit slujba de pomenire pentru luceafărul poeziei românești. Răspunsurile liturgice au fost date de corul bisericii noastre.

Pe scena amenajată – alături de monumentul eminescian – au urcat și au ținut scurte cuvântări: D-na Laura Hant, președinta Asociației Mihai Eminescu din Viena, Dl. Ministru Bogdan Stanoevici, E.S. D-na Silvia Davidoiu, Ambasadorul României la Viena, Dr. Harald Troch, deputat în Parlamentul Austriei, KRat Renate Angerer, primar de sector, D-na Irina Cornișteanu, Director al Institutului Cultural de la Viena, artistul sculptor Liviu Moldovan și Dl. Günter Wahtel de la Cercul Cultural din Viena și Pr. Hodiș.

Evenimentul festiv ne-a dat prilejul să ne apropiem de opera eminesciană, aici în fața bisericii noastre din Simmeringer Hauptstraße, stradă principală care leagă Viena de Răsărit, stradă pe care și Eminescu a trecut când a venit la studii la Viena. Constantin Noica filosoful și patriarhul de la Păltiniș scria: „*de câte ori revenim să-l citim pe Eminescu nu ne întorcem ca mâna goală*”. Cu adevărat ne-am întărit

ascultând poezii recitate de elevi români sau cântate de talentatul Cristofor Aldea Todorovici.

ÜBERWINDUNG DER UMWELTVERSCHMUTZUNG BRAUCHT ZUNÄCHST GEISTIGE REINIGUNG*

Angehts der ökologischen Krise hat der orthodoxe Patriarch von Konstantinopel, Bartholomaios I., alle Menschen zu "Selbstkritik und Selbstverbesserung" aufgerufen. Schuld an der Krise seien "alle Menschen in unterschiedlichem Maß", sagte das Ehrenoberhaupt der Weltorthodoxie am Mittwochabend im Berliner evangelischen Dom.

Die Verschmutzung der natürlichen Umwelt, der Schöpfung Gottes, durch den Menschen sei eine "Sünde gegen Gott". Der Patriarch war zuvor von der deutschen Bundeskanzlerin Angela Merkel und Bundespräsident Joachim Gauck empfangen worden.

Eine ökologische Ethik könne aus orthodoxer Sicht nur auf dem Geist des Menschen basieren, betonte Bartholomaios I. Zunächst müsse dieser Geist gesunden, und die rechten Gedanken müssten wiederhergestellt werden. "Solange unser Geist durch von der Leidenschaft geprägte Gedanken verschmutzt ist, kann unsere Umwelt einfach nicht unverschmutzt bleiben", erklärte der Patriarch. Deshalb habe der Kampf gegen die Leidenschaften, der generell im Mittelpunkt der orthodoxen und der christlichen Ethik stehe, eine besondere Bedeutung auch für die ökologische Ethik.

Bartholomaios I. äußerte sich auch zur Bedeutung des im 4. Jahrhundert gegründeten Ökumenischen Patriarchats von Konstantinopel. Es habe etwa tausend Jahre lang (333-1453) in der christlichen Welt "das Kreuz der zentralen Verantwortung und des Dienstes für die Einheit der christlichen Gemeinschaften des damaligen Oströmischen Kaiserreichs" getragen.

Nach 1453 sei die Rolle des Ökumenischen Patriarchats nicht eingeschränkt worden, so Bartholomaios: "Seine Aufgabe setzte sich - und setzt sich bis heute - ökumenisch im praktischen und aktiven Leben aller Bereiche der menschlichen Existenz und der uns umgebenden Welt fort." Er verstehe sich keineswegs als bloßer "Museumswächter", fügte er hinzu.

Bartholomaios I. sprach auf Einladung der Evangelischen Kirche in Deutschland (EKD). EKD-Ratsvorsitzender Nikolaus Schneider würdigte das Engagement des Patriarchen für die Bewahrung der Schöpfung und eine nachhaltige Entwicklung. Er sei "einer der bedeutendsten ökumenischen Impulsgeber" in diesen Fragen, sagte Schneider. Er habe die Christen immer wieder darauf verwiesen, "dass ein nachhaltiger Umgang mit der Schöpfung eine unverzichtbare Form des Gotteslobes darstellt".

Schneider erinnerte auch an den seit 1969 geführten Theologischen Dialog der EKD mit dem Ökumenischen Patriarchat. Dabei habe das Thema Religionsfreiheit eine besondere Bedeutung erlangt. Aufmerksam blicke man auf die Lage des Ökumenischen Patriarchates von Konstantinopel und die Entfaltungsmöglichkeiten des kirchlichen Lebens in der Türkei. Als Beispiel nannte Schneider die nach wie vor ausstehende staatliche Erlaubnis zur Ausbildung von Priestern. Die Griechisch-Orthodoxe Metropole von Deutschland bezeichnete der Ratsvorsitzende als "wichtigen ökumenischen Partner" der EKD.

Bereits vor 21 Jahren hatte er als erster Ökumenischer Patriarch Deutschland besucht und wurde damals von Bundeskanzler Helmut Kohl, Bundespräsident Richard von Weizsäcker und Bundestagspräsidentin Rita Süssmuth empfangen.

*Kathpress 15.05.2014

Labirintul cuvintelor

Bunica

Sifora Sava

Sunt în amurgul violet,
am plete argintii.
Cum se cuvine te-am primit
ca pe-o comoară printre vii.

In cuibul părintesc

vom fremăta – paradoxal
în timpurii noi și pentru
tine un ideal.

Din lacrima divină încerc,
să adun. Deși nu merit;

cununa înțelepciunii,
belșugul sănătății,
viața și pacea „Planetei Albastre“
covor pe drumul vieții.
Pentru tine, Ioana Annelise
NEPOȚICO

MIHAELA ALBU ERHÄLT ACR WOMAN AWARD 2014*

Jedes Jahr vergeben die ACR (Austrian Cooperative Research) und das Bundesministerium für Wissenschaft, Forschung und Wirtschaft den "ACR Woman Award".

Die Preisverleihung fand am 13.10 im Rahmen der ACR Enquete 2014 im Haus der

©ACR

Industrie in Wien statt. Vizekanzler Reinhold Mitterlehner und ACR Präsident Martin Leitl übergaben den Preis. Der "ACR Woman Award 2014" geht an die Kernphysikerin Mihaela Albu vom Zentrum für Elektronenmikroskopie Graz (ZFE). Die 43-jährige promovierte Forscherin ist dort seit 2005 als Expertin für analytische Untersuchungen mittels Elektronenmikroskopie tätig und wird für die Entwicklung neuer Analyse- und Auswertungsmethoden ausgezeichnet.

Albu stammt aus Braila, Rumänien. Fasziniert von Atomphysik entschied sie sich für Physikstudium an der Bukarest Universität, nach ersten Berufserfahrungen in Halbleiterbereich, wechselte in die Kernforschung und kam 1997 über ein Erasmus-Programm an die Technische Universität (TU) Wien. Dort schrieb sie ihre Dissertation, wobei ihr offensichtlich die Physik weniger Schwierigkeiten machte als das Wienerische. Obwohl sie in der Schule Deutsch gelernt hatte, "habe ich kein Wort verstanden. Für mich war das eine andere Sprache", erinnerte sie sich.

2005 wechselte sie zum ZFE nach Graz, wo sie in der Abteilung für Transmissionselektronenmikroskopie tätig ist. Sie analysiert dort Mikro- und Nanostrukturen von Materialien und Werkstoffen mit dem Ziel, bestimmte Eigenschaften zu verbessern - etwa um leichtere und dennoch widerstandsfähige Bauteile für Autos herstellen zu können. "Dass die Nanostrukturen eine entscheidende Rolle für die Eigenschaften des Materials spielen und man bestimmte Effekte nur durch sie erklären kann, wird zunehmend auch von der Industrie gesehen und ist ein bedeutendes Forschungsfeld in der Zukunft", erklärte Albu, die laut ACR auch für ihre gute Vernetzung mit der Industrie ausgezeichnet wurde.

"Wir nehmen Bilder und Spektren auf und betrachten die Morphologie und Zusammensetzung der Partikel", schildert Albu ihre Methoden. Aluminium etwa wird in der Konstruktion oft verwendet, weil es sehr leicht ist. Damit es fest wird, müssen weitere Elemente hinzugegeben werden. Albu testet, in welcher Konzentration das passiert und ob man andere Elemente, die schon in der Mischung sind, wieder herausnehmen sollte: "In der Küche geben wir so lange Gewürze hinzu, bis es schmeckt. So ist es auch mit Legierungen."

Wenn Albu eine "gute Mikrostruktur" gefunden hat, ist sie nur kurz zufrieden. "Dann nehmen wir diese Legierung und würzen wieder Elemente hinzu, um sie für einen anderen Bereich verwenden zu können." Dabei können bereits "homöopathische Konzentrationen" die Struktur völlig verändern.

*<http://www.kleinezeitung.at/steiermark/graz/graz/3770645/mihaela-albu-erhaelt-acr-woman-award-2014.story>; <http://austrianbusinesswoman.at/index.php/home/2111>; http://science.apa.at/site/politik_und_wirtschaft/detail.html?key=SCI_20141013_SCI40111351020730010; <http://www.industriemagazin.at/a/acr-woman-award-2014-geht-an-die-kernphysikerin-mihaela-albu>; <http://www.youtube.com/watch?v=yWJ6vbTNoIE&list=UU-0oJOWLqW0CUNXi7AxyXoA>; <http://www.forschungsatlas.at/atlas/fo/weitere-forschungsorte/austrian-cooperative-research-acr/>; <http://derstandard.at/2000006831519/In-der-Kueche-der-Elemente-Oona-Kroisleitner>, 15.10.2014; <http://www.newswalk.info/in-der-kueche-der-elemente-423526.html>

EINE BEREICHENDE BEGEGNUNG

Ich möchte mich im Namen unserer Pfarre Großrußbach noch recht herzlich für die überaus freundliche Aufnahme bei der diesjährigen „Lange Nacht der Kirchen“ bedanken.

Die „Rumänisch-orthodoxe Andreas-Kirche“ in Simmering war heuer das erklärte Ziel für diesen Abend und schon während der gemeinsamen Busfahrt nach Wien habe ich versucht, eine kurze Einführung in die Orthodoxie und die Rum-orth. Kirche in Simmering zu geben, damit alle TeilnehmerInnen, die bislang noch in keiner orthodoxen Kirche waren, ein Gespür und Interesse dafür bekommen, wie unsere orthodoxe Brüder und Schwestern ihren Gottesdienst feiern.

BV DR. Nicolae Dura erklärte uns nach seiner Begrüßung sehr einfühlsam die Freskomalerei und die Ikonographie der neuen Andreaskirche, die für einen

Großteil von uns doch neu und sehr beeindruckend waren. Im Anschluss daran war dann das Referat über „Die Bibel in der Kirche“ das wir alle sehr aufmerksam in uns aufnahmen und wo wir auch verschiedene Bibel-Exemplare bestaunen konnten. Zum Abschluss konnten wir bei dezent leiser Orthodoxe-Kirchenmusik nochmals den wunderschönen Innenraum der Kirche mit seinen kräftig strahlenden Fresken bewundern, ehe wir uns dann auf den Heimweg machen mussten.

Auch war geplant, dass unser frühere Kaplan von Großrußbach und großer Freund der Ökumene, Msgr. Leopold Strandl daran teilnimmt; doch leider ist er frühzeitig von uns gegangen. Er hätte sich sehr über diesen Besuch aus Großrußbach gefreut.

Lieber Herr Bischofsvikar, nochmals herzlichen Dank für diesen unvergesslichen Abend in ihrer so bezaubernd schönen Andreas-Kirche!

In ökumenischer Verbundenheit, Ing. Johann Schiesser, Pfarre Großrußbach

SFÂRȘITUL EXILULUI – NICOLAE STROESCU STÂNIȘOARĂ SE ÎNTOARCE LA DOMNUL

Pr. Alexandru NAN, München

Vestea trecerii la cele veșnice a domnului Nicolae Stroescu-Stânișoară în dimineața zilei de 27 iunie 2014 s-a răspândit cu repeziciune printre românii din diasporă, dar și printre cei din țară. Domnul Nicolae Stroescu-Stânișoară

a fost una dintre cele mai cunoscute personalități ale exilului nostru românesc, care și-a dăruit energia și talentul pentru cunoașterea valorilor românești autentice.

Născut în familia ofițerului Ion Stroescu, fost colonel de jandarmi, la data de 1 noiembrie 1925, domnul Nicolae Stânișoară a copilărit la Craiova, unde a și absolvit liceul. După absolvirea liceului s-a înscris la Facultatea de Drept a Universității din București, pe care o termină în 1948. Implicarea în activitatea tineretului din Partidul Național Țărănesc, în județul Vâlcea, începând cu anul 1946, îi va aduce o urmărire intensă din partea Securității.

Până în anul 1964, când deținuții politici au fost eliberați din închisorile comuniste, domnul Nicolae Stroescu-Stânișoară a trăit în „clandestinitate”, așa cum el însuși mărturisea adesea. Spre a intra într-un statut legal, în septembrie 1964 s-a predat Procuraturii Militare din București, iar după o anchetă prelungită de câteva luni, a fost trimis în provincie,

într-un fel de domiciliu obligatoriu. În anul 1966 va reuși să revină în capitală.

În anul 1969 va emigra în Republica Federală Germania, stabilindu-se la München. În anul 1972 devine colaborator al Radioului Europa Liberă, apoi începând cu anul 1978 este angajat redactor și realizează emisiunea «Lumea creștină». În anul 1982 devine director asistent al Departamentului Românesc, iar din anul 1988 este director definitiv și va deține această funcție până în anul 1994, când postul de radio este mutat la Praga.

Din cauza urmăririi intense din partea Securității, n-a reușit să-și desăvârșească studiile în țară. Acest lucru îl va izbuti însă în diasporă, obținând în 1983 titlul de doctor în filosofie la Universitatea din München.

Pe lângă multele emisiuni realizate și articole scrise, domnul Nicolae Stroescu-Stănișoară a publicat mai multe volume, primul fiind intitulat «*Pe urmele revoluției*», apărut în 1991, volum care «cuprinde editorialele radiofonice dintre 14 octombrie 1989 și 22 februarie 1991, surprinzând aproape ca într-un jurnal nu numai cursul evenimentelor, dar și ceea ce se dovedea continuitate a oligarhiei comuniste în noile împrejurări istorice».

Între celelalte volume publicate de către domnul Stănișoară amintim: «*În zodia exilului*», (București, 1994); «*La răscruce. Gânduri spuse la Radio Europa Liberă și în Jurnalul literar*», (București, 1996), «*În zodia exilului. Întrezăriri*», (București, 1998) și «*Vremea încercuirii*», I-II, (București, 2001-2002).

Pe lângă toate acestea, domnul Nicolae Stroescu-Stănișoară a avut o contribuție substanțială la înființarea Mitropoliei Ortodoxe Române pentru Germania, Europa Centrală și de Nord în anul 1994. În *Cuvântul* adresat la instalarea ÎPS Serafim pe 5 iunie 1994 la München și publicat în primul număr al revistei «*Deisis*», domnul Nicolae Stănișoară, referindu-se la refacerea unității românilor din diasporă, se întreba retoric: «Dar, repet, unde s-ar putea începe refacerea unității românilor sub semnul valorilor morale și spirituale, care numai ele pot garanta unitatea în libertate, dacă nu în Biserică»? În același *Cuvânt*, referindu-se la dorul de țară, dar și la rolul Bisericii mame, filozoful creștin Stănișoară se întreba: «Oare poate cineva nega în mod serios că în centrul acestei Românii esențiale stă Biserica, această ctitoră a culturii noastre, mamă a omeniei noastre și chezașă a speranței noastre de înnoire și renaștere?»

În finalul aceluiași *Cuvânt*, domnul Nicolae Stănișoară îl asigură pe ÎPS Părinte Mitropolit Serafim, care renunța la patria sa spirituală (România, și, în special, zona Făgărașului), venind în diasporă, de tot sprijinul: «Vom face tot ce ne stă în putință ca să puteți prelungi în Occident o patrie spirituală, care este și a noastră, a tuturor, într-o slujire în condițiile lumii actuale a Domnului nostru Iisus Hristos, renașterea românească și mântuirea sufletelor noastre».

Într-adevăr, domnul Stănișoară a făcut acest lucru, implicându-se cu toate forțele spre binele

Mitropoliei noastre de la Nürnberg. În toți acești ani (20 de la înființare) a participat la ședințele Consiliului eparhial în calitate de Consilier mitropolitan, dar și la toate Adunările eparhiale, prezentându-și punctul de vedere, numai atunci când a fost solicitat, unul extrem de edificat, de echilibrat și de bine documentat. Chiar în urmă cu două luni a participat la Adunarea eparhială de la Nürnberg, rostind și atunci câteva cuvinte de suflet în finalul ședinței. Nu mai puțin efort a depus la înființarea și buna funcționare a Centrului bisericesc din München.

Un rol important l-a jucat la apariția revistei de spiritualitate și cultură a Mitropoliei, *Deisis*, în 1995. În calitate de director al acesteia, a publicat mai multe contribuții însemnate. De câteva ori a semnat editorialul acesteia reviste, ajunsă, prin mila lui Dumnezeu, la cel de-al 22-lea număr.

Intellectual de mare calibrul, publicist, jurnalist și filozof creștin, d-nul Stănișoară, întrebat fiind, care ar trebui să fie atitudinea intelectualilor români față de Biserica strămoșească, a afirmat: „Am asistat la experimentul acesta de încercare a umplerii unui gol cu niște false religii. Păi dacă a fost nevoie să se recurgă la false religii, nu înseamnă că e nevoie de religie autentică? Avem o experiență și personală, și colectivă, istorică, recentă și totuși îndelungată. Și atunci aș spune să căutăm să fim deschiși față de dimensiunea religioasă noi, intelectualii români, să fim atenți la ceea ce spune Biserica, nu să ne urmărim propriile noastre idei despre Biserică. Neavând o experiență a Bisericii, fiind în oarecare măsură separați și prin condițiile regimului comunist de un adevărat contact cu Biserica, să căutăm să o înțelegem, să intrăm în dialog cu acei reprezentanți ai Bisericii care sunt și trăitori ai Ortodoxiei și să recunoaștem că este cazul să punem accentul pe ceea ce este cu adevărat creator și pe ceea ce poate să aducă iubire între oameni, adică de ceea ce este mai multă nevoie și în alte sectoare decât în cel religios”

Acum, când domnul Stroescu-Stănișoară își încheie periplul pământesc, „exilul”, după o viață închinată lui Dumnezeu, Bisericii Ortodoxe și neamului românesc, îi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest dar făcut nouă și-L rugăm pe Hristos Domnul, pe Care l-a mărturisit cu mult curaj, să-i facă parte de odihnă veșnică. Și ca un „testament” al domnului Stănișoară, amintim în final cuvintele de îndemn ale domniei sale: „**Să nu neglijăm acest izvor, creștinismul fiind totuși soluția cea mai simplă și cea mai bună pentru problemele cele mai acute cu care suntem confrunțați la noi în familie, în mijlocul Țării noastre ca și pe plan internațional**”.

Stroescu, Chemări la Hristos nr. 36/2004 Pelerinaj românesc: „*Mănăstirea Polovraci, rugăciune albă zidită gingași statornic, pe fundalul tăcut al muntelui, mă leagă freamățul memoriei copilariei, dar și cel al zilelor și nopților involburate și senine...*” p. 5

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

Slujba la începutul anului școlar, 13.09.2014

ANUNTURI

- 28.10, va avea loc o slujbă de pomenire pentru Eroi în Cimitirul din Bruckneudorf si apoi in Sommerein
- Sâmbătă, 1 noiembrie, ora 12, va avea loc o slujbă de pomenire pentru Eroi în Cimitirul Central din Viena, parcela 68A, iar la ora 12:45 Parastas pentru cei adormiți la parcela 38 (Cimitirul Parohiei noastre)
- 14-16 noiembrie vom avea vizita pastorală a IPS Mitropolit Serafim cu urmatorul program liturgic: 14.11(vineri) ora 18 Taina Sf. Maslu în Biserica Sf. Atonie din Pouthong. 1150; 15.11(sambata) ora 10, Sf Liturghie la Capela in Loewelstr.8, 1010, iar seara de la ora 18 Taina Sf. Maslu la Wr. Neustadt în Gunterg.14; 16.11(duminica) ora 10 Sf. Liturghie în Biserica Sf. Ap. Andrei din Simmeringer Hauptstr. 161, 1110
- 14.12(duminica) de la ora 9.45 prima Spovedanie si Sf. Impartasanie pentru elevi
- 24.12(miercuri) ora 18 Vecernia Craciunului si Colinde
- 25.12 – Nasterea Domnului, de la ora 10 Sf. Liturghie si Concert de Colinde
- 26.12 – ora 10 Sf. Liturghie
- 27.12 - ora 10 Sf. Liturghie
- 28.12 - ora 10 Sf. Liturghie
- 31.12 - ora 23.00, la Capelă, citirea Acatistului Mântuitorului Iisus Hristos

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus
RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos
Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstr. 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161
Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at
Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;
E-mail: pr.dura@rumkirche.at
Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;
E-mail: pr.nutu@rumkirche.at
Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90
E-mail: pr.moga@rumkirche.at
P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"